

[Madsen-Mygdal.]

gifter til sociale Formaal, uden at der ved det Forslag, der er fremsat om Ændringer i Formuebeskatningen, er Dækning derfor. Regeringen har endvidere bebudet, at den vil skaffe Staten en mindre Indtægt paa ca. 15 Mill. Kr. ved Ophævelse af Restaurationskatten. Fremdeles har den stillet i Udsigt store Udgifter til Vejarbejde, og med Hensyn til Lønningslovens Revision aner Regeringen, ifølge Statsministerens eget Udsagn, endnu ikke, hvad den vil. Det eneste sikre er, at alt, hvad Regeringen stiller i mere eller mindre sikker Udsigt, fuldstændigt vil sprænge Budgettet, hvis der ikke foreslaas store og endda meget store Indtægtsforøgelser til Dækning deraf. Men om dette Spørgsmaal, om Indtægtsforøgelsen, er der ikke fra Regeringens Side under denne Forhandling mælet et Ord.

Det forekommer mig dog, at Folketinget her ved Budgetbehandlingen maa være berettiget til at spørge den høje Regering, hvor den har tænkt sig at skaffe Dækning til de forskellige Foranstaltninger, som den har til Hensigt at iværksætte. Regeringen har forbeholdt sig et halvt Aar til Forberedelse af denne Rigsdagssamling, men saa slet kan dog denne Forberedelse ikke være gennemført, at Regeringen skulde være ude af Stand til at fremsætte blot en Antydning af den Finanspolitik, den vil slaa ind paa. I Bladene har vi læst om, at Regeringen tumlede rundt mellem forskellige Skatteprojekter, dog det er alt sammen løse Rygter, som vi ikke fæster Lid til og ikke kan fæste Lid til. Men i de tre Ministres Udtalelser forleden blev der ikke givet os den allermindste Vejledning. Det Spørgsmaal, hvor Regeringen har til Hensigt at skaffe Dækning for Statsbudgettets Forøgelse, Statsudgifternes Forøgelse, staaar stadig væk uopklaret. Skulde det være saaledes, at Regeringen ikke kan blive enig med sig selv om, hvor Indtægterne skal skaffes fra? Det afslører jo efter min Mening, at Regeringen virkelig handlede rigtigt i at sende Rigsdagen hurtigt hjem i Foraaret. En hel Sommer har ikke været for meget til Regeringens Overvejelser. Tværtimod synes det, at et halvt Aar har været alt for lidt.

Vi har under denne Finanslovdebat hørt den socialdemokratiske Ordfører og den radikale Ordfører udtale deres dybtfølte Tak til Regeringen, og den socialdemokratiske Ordfører rettede en Tak til det radikale Parti, og Ordføreren for det radikale Parti rettede en overordentlig hjertelig Tak til Socialdemokratiet. Hvad det egentlig er, de er saa taknemmelige for, er ikke saa let

for udenforstaaende at faa Øje paa. Det skulde da vel ikke være saadan, at alle de mange Taksigelser skal dække over noget saa beklageligt som, at Samarbejdet alligevel ikke gaar slet saa storartet, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vilde fastslaa det? (Afbyrdelse). Ja, det kan vi andre jo ikke vide noget om. Men hvad nu end Grunden er, saa er det faktiske her ved Rigsdagens Aabning, at Regeringen trods alle Undersøgelser og Overvejelser gennem en hel Sommer synes at staa ganske raadvild og uden nogen som helst Plan med Hensyn til den Finanspolitik, den vil føre. Jeg tager mig da den Frihed at stille det direkte Spørgsmaal til den højtærede Statsminister: Har Regeringen en Plan for sin Finanspolitik, eller har den det ikke, og hvis den ikke har det, hvornaar venter den saa at faa det, saaledes at Rigsdagen kan blive gjort bekendt dermed?

Og som det er i dette store Spørgsmaal, saaledes forekommer det mig i Virkeligheden ogsaa, at det gaar i det smaa. Den højtærede Statsminister var meget misfornøjet med, at jeg i en Bemærkning havde mindet om, at der ved Rigsdagens Sammentræden ikke en Gang var Arbejdstof til mere end eet af Tingene. Vi fik nogle mærkelige Forklaringer derpaa, men dertil tilføjede Ministeren en flot Bemærkning — det forekommer mig en noget for flot Bemærkning — om Landstingets Arbejdsnedlæggelse. Ja, jeg ser egentlig ikke, hvad andet Landstinget skulde have gjort, naar der ikke var Forslag at behandle, end at tage Udsættelse, indtil der kom Forslag. Naturligvis er dette ikke noget vigtigt Punkt, Fejlen er nu rettet, Regeringen har fremsat Forslag for Landstinget. Men jeg tror nok, det kan siges, at det er et enestaaende Tilfælde — jeg tvivler om, at det nogen Sinde tidligere er indtraadt —, at Rigsdagen samles og det ene af Tingene straks maa tage Udsættelse, fordi der ikke er Arbejdstof til dette Ting. Det hører da til det mest elementære ved Forberedelsen af Rigsdagsarbejdet, at der forberedes Lovforslag til begge Ting, eftersom alle — ogsaa Regeringen — ved, at Rigsdagen her bestaar af to Ting. Men altsaa, ikke en Gang denne simple Forholdsregel har Regeringen haft i sine Tanker, da den var i Færd med at forberede. Det forekommer mig, at denne Forglemmelse — for det maa det jo anses for at være — er et Vidnesbyrd i samme Retning om, af hvilken ejendommelig Beskaffenhed Ministeriets Forberedelse af Rigsdagsarbejdet har været. Jeg skal vel vogte mig for at nævne Ordet „Ferie“. Jeg